

BULLYING ¿Què FER?

per Marina Parés Soliva. Diplomada en Treball Social, perit social jurídic i especialista en mobbing.

En espanyol en l'original. Traduït per Marina Parés

Introducció

Des de fa uns dies, arran de la trista mort de Jokin, aquest tema ha emergit i ha evidenciat l'existència de molts nens i nenes que estan patint el mateix calvari que va patir Jokin. També s'ha fet evident la impotència dels pares d'aquests nens per aturar el problema. En els seus escrits em comenten que, en el millor dels casos, es mantenen moltes xerrades amb el centre escolar que no serveixen per acabar definitivament amb el problema. Aquesta insistència, per part d'aquestes mares i pares són el motor que m'ha impulsat a escriure aquestes línies. El constructe teòric, de les mateixes, s'endinsa en la teoria sistèmica i les tècniques aplicades són les pròpies de la intervenció individual de la feina social familiar.

Què fer quan un dels nostres fills és assetjat pels companys de classe?

Normalment els pares no s'assabenten i si ho fan és de forma accidental ja que algú proper a l'infant (un company de classe o un germà) és el que dona la veu d'alarma. El principal motiu pel qual un nen no explica a casa el que li estan fent a l'escola és perquè NINGÚ li ha dit que és bo dir-ho. I això es revesteix d'un munt d'excuses: no voler ser "xivato", no aparèixer com a feble, no preocupar els pares, o bé creure que ningú pot fer res atès que el "Bully" (assetjador- pinxo) és més fort que els propis pares.

Així doncs, el primer que hem de dir-los als nostres fills és que ens agradaria que si els passés alguna cosa semblant al que li va passar a Jokin ens ho diguessin. Aquesta actitud de disponibilitat ha de ser verbalitzada. Al nen li ha de quedar clar que els seus pares voldrien saber-ho.

En el supòsit que tinguem sospites o indicis que alguna cosa va malament, cal parlar-ho amb el nostre fill i que ens digui les accions concretes de la violència que s'exerceix sobre ell. Tot i l'angoixa que sentim quan ens relata el seu calvari, els pares (i especialment les mares) hem de donar mostra d'enteresa, que no ens vegin plorar ni patir. El nostre fill ja pateix per si mateix,

no li carreguem amb el nostre dolor, doncs això no li farà cap bé. Ens té a veure seriosos (no ens agrada gens el que li fan) i forts (anem a solucionar-ho i protegir-lo).

Un cop ens ha relatat tot el seu sofriment i totes les accions humiliants que han exercit contra ell, hem d'assegurar-li que nosaltres el seguim estimant, que li agraïm que ens l'hagi explicat i que valorem tot el valent que ha arribat a ser per dir-ho. I que no volem que tornin a fer-li mal i no ho consentirem. Si coneixem alguna anècdota pròpia, o d'algun familiar proper és bo dir-li: "mira a mi també em va passar una vegada ..." o "a l'oncle ... també li va passar a ...". Això l'ajudrà a veure que hi ha adults que encara passant pel mateix (o semblant) al d'ell han pogut superar-ho i seguir endavant.

Seguidament hem d'acordar amb ell la forma d'actuar. És molt important que el nostre fill vagi donant el seu consentiment a cada un dels passos, primer perquè li estem donant l'oportunitat de ser important en els assumptes de la seva pròpia vida i en segon lloc perquè la nostra forma d'actuar no li serà més perjudicial, ni li perjudicarà més. El nostre fill coneix els seus assetjadors, i és el que millor ens pot guiar per tallar la violència.

És important posar-ho en coneixement de tutor o tutora de classe, i el que, en aquesta primera reunió dels pares amb el tutor, també pot estar present el nostre fill, en funció de l'edat. En l'adolescència o pre-adolescència si el noi ho accepta es recomana que estigui present des del principi.

La primera mesura ha de ser de protegir el menor de qualsevol agressió. Amb vigilància extrema i estant sempre acompanyat d'un adult, al menys durant els primers quinze dies.

La forma d'abordar amb eficàcia un cas de bullying ha de enquadrar-se en la dinàmica grupal de la classe; ja sigui iniciant tallers nous o abordant des de les tutories. No es recomana abordar el problema sense abans un treball previ de la dinàmica grup-classe d'uns quinze dies. En què es puguin debatre aspectes millorables de la classe, des de la decoració de la mateixa, algunes activitats a desenvolupar, etc. ... Un cop el grup classe estigui acostumat a prendre decisions de "millora", ja es podran abordar els problemes de relació entre companys què és el que més t'agrada dels companys de classe? i ¿el que menys?

És possible que trobeu indicis i el tutor ha de saber manejar bé la violència soterrada, pot trobar un gran aliat en l'idealisme propi dels joves o en el sentit de justícia dels més petits.

El tema de les relacions interpersonals de classe han de seguir tractant-se fins que el noi assetjat pugui aixecar-se i dir-ho. I això serà quan aquest noi trobi un ambient propici entre els seus companys. No s'ha de poder abordar el cas concret fins que l'entorn sigui prou acollidor. I ningú millor que el propi noi per detectar-ho.

A partir d'aquí, de la verbalització enmig de la classe, el bullying, ja no serà mai més un problema del noi tal o la noia qual; automàticament es converteix en un problema de tota la classe i per tant tota ella ha de resoldre-ho. Potser és necessari que el tutor o tutora rebi suport i suport tècnic d'algun altre professional, però la intervenció directa amb els alumnes li correspon al tutor. Fer intervenir a un altre professional directament amb els nois pot donar la idea als joves que estan enfront d'alguna cosa molt difícil de resoldre. És molt millor que sigui el tutor qui ho faci. La sensació que així es transmet és que junts ho poden resoldre bé.

De les "solucions" que aportin els joves es potenciaran les actituds que fomentin la integració del noi marginat. Ja que quan se'ls deixa pensar, els joves poden arribar a ser molt creatius i

solidaris. A més, a el noi marginat, des de l'estament escolar, se li ha de donar algun tipus de responsabilitat que l'ajudi a guanyar la credibilitat que havia perdut.

El noi fins ara marginat ha de poder tenir un contacte directe i a part amb el tutor per anar veient com van els processos d'integració, de tal manera que qualsevol mostra d'agressió pugui ser tallada a l'inici.

Pel que fa als nois més agressius de classe, el tutor juntament amb el director han de parlar amb cada un dels pares d'aquests nens i posar-los en coneixement de les accions dels seus fills i veure la manera que no es repeteixin mai més.

Davant el noi "bully" és recomanable una teràpia intensiva per un psicòleg fora de l'escola, així com un "control-positiu" de les seves accions, se li ha de valorar cada vegada que actuï bé amb el noi marginat. I en la mesura que el tutor, que és qui millor el coneix, vegi adequat, anar fent-li fer tasques de "cuidar altres" i que es vegi valorat per això.

Si res d'això funciona, si no hi ha col·laboració de centre escolar, el menys dolent és canviar d'escola. Cap dels nostres fills ha de patir impunement agressions.

© www.acosomoral.org (Qualsevol reproducció ha de citar la autora i la font)